

Világmeretű
vezetőképző gyűlés
A családok támogatása

2006. FEBRUÁR 11.

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA

© 2006 Intellectual Reserve, Inc.
Minden jog fenntartva
Printed in Germany

Az angol eredeti jóváhagyva: 8/04
A fordítás jóváhagyva: 08/04

Tartalom

A házasság elengedhetetlen az Ő örökkévaló tervéhez	2
<i>David A. Bednar elder</i>	
Egy komoly felelősség: szeretni és törődni egymással	8
<i>L. Tom Perry elder</i>	
A szülők szent kötelessége	13
<i>Bonnie D. Parkin</i>	
Mennyei otthonok, örökkévaló családok	18
<i>Thomas S. Monson elnök</i>	
„A család: Kiáltvány a világhoz”	24

A házasság elengedhetetlen az Örökkévaló tervéhez

DAVID A. BEDNAR ELDER

A Tizenkét Apostol Kvórumából

A házasság tanra vonatkozó eszménye

Határozott tanácsot kaptunk az Első Elnökségtől arra vonatkozóan, hogy erőnk legjavát a házasságok és az otthonok megerősítésére fordítsuk. A világnak soha nem volt még ekkora szüksége egy ilyen tanácsra, mint most, amikor a házasság szentsége veszélyben van, az otthonok fontosságát pedig aláásták.

Bár az egyház és annak programjai támogatják a házasságot és a családot, és általában sikeresek is e téren, min-

dig tartjuk észben ezt az alapvető igazságot: semmilyen más eszköz vagy szervezet nem léphet helyére, vagy töltheti be annak alapvető szerepeit.¹ Ennélfogva, a mai napon elsősorban úgy fogok szólni hozzátok, mint férfiakhoz és nőkhez, férjekhez és feleségekhez, és mint anyákhoz és apákhoz – és csak másodsorban mint az egyház papsági és segédszervezeti vezetőihez. Azt a feladatot kaptam, hogy beszéljek az örökkévaló házasságnak Mennyei Atyánk boldogságtervében betöltött létfontosságú szerepéről.

A tanok szempontjából fogunk a házasságra összpontosítani. Remélem, hogy örökkévaló lehetőségeink áttekintése, és egy emlékeztető arról, hogy kik vagyunk, és miért vagyunk itt a halandóságban, útmutatást, vigaszt és reményt biztosít mindannyiunk számára, családi állapotunkra és egyéni körülményeinkre való tekintet nélkül. A házasság tanbéli eszménye és a mindennapok valósága között időnként úgy tűnhet, hogy nagy szakadék tátong, de egyre jobban haladtok, és sokkal jobbakká váltok, mint azt valószínűleg felismeritek.

Kérlek benneteket, tartsátok észben a következő kérdéseket, miközben megbeszéljük az örökkévaló házassággal kapcsolatos tantételeket!

1. kérdés: *Ezen alapvető tantételek megértése és alkalmazása által töreksem-e saját életemben arra, hogy jobb férjjé vagy feleséggé váljak, illetve készülök-e arra, hogy férj vagy feleség legyek?*

2. kérdés: *Papsági vagy segédszervezeti vezetőként segíték-e azoknak, akiket szolgálok, megérteni és alkalmazni ezeket az alapvető tantételeket, ezáltal is erősítve a házasságokat és az otthonokat?*

Miközben imádságos lélekkel elgondolkozunk ezeken a kérdéseken, és átgondoljuk saját házassági kapcsolatunkat és egyházi feladatainkat, tanúságomat teszem arról, hogy az Úr Lelke meg fogja világosítani elménket, és megtanítja nekünk, hogy mit kell tennünk és miben kell fejlődünk (lásd János 14:26).

Miért elengedhetetlen fontosságú a házasság

„A család: Kiáltvány a világhoz” című kiadványban az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Tanácsa kijelenti, „hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló sorsára vonatkozó tervében”². A kiáltványnak ez a kulcsmondata a házasság tanbéli jelentőségéről tanít minket, és kihangsúlyozza a házasság és a család elsődleges helyét az Atya tervében. Az igazlelkű házasság egy parancsolat, és alapvető lépés egy olyan szeretetteljes családi kapcsolat megteremtésének folyama-

tában, amelyet a síron túl is folytatni lehet.

Két meggyőző tanbéli indok segít nekünk megérteni azt, hogy az örökkévaló házasság miért elengedhetetlen az Atya tervéhez.

1. indok: *A férfi és női lelkek természete kiegészíti és tökéletesíti egymást, és ezért a férfiak és nők arra bivatottak, hogy együtt fejlődjenek a felmagasztosulás felé.*

A házasság örökkévaló természete és jelentősége csak a Mennyei Atya, gyermekei számára adott tervének mindent átívelő összefüggésében érthető meg teljesen. „Minden emberi lény – legyen az férfi vagy nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és isteni természettel és sorssal rendelkezik.”³

A boldogság nagy-szerű terve teszi lehetővé Mennyei Atyánk lélekfiainak és -leányainak, hogy fizikai testet kapjanak, hogy földi tapasztalatokat szerezzenek, és hogy a tökéletesség felé fejlődjenek.

„Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének”⁴, és nagymértékben befolyásolja, hogy kik vagyunk, miért vagyunk itt a földön, és hogy mit kell tennünk, és mivé kell válnunk. A férfi és a női lelkek isteni célból eltérnek egymástól, jellegzetesek és kiegészítik egymást.

A föld teremtése után, Ádámot az Éden kertjébe helyezték. Fontos azonban, hogy Isten megmondta, hogy „nem jó az

embernek egyedül lenni” (1 Mózes 2:18; Mózes 3:18), és Éva lett Ádám társa és segítője. A férfiak és nők lelki, fizikai, értelmi és érzelmi képességeinek páratlan összetételére szükség volt a boldogság tervének megvalósulásához. Sem a férfi, sem a nő nem tudná egyedül betölteni teremtésének célját.

Isteni terv szerint, a férfiakat és nőket arra szánták, hogy együtt fejlődjenek a tökéletesség és dicsőség teljessége felé. Különböző alkatuk és képességeik miatt, a nők és a férfiak mindannyian kivételes szemléletmódot és tapasztalatokat hoznak a házasságba. A férfi és a nő különbözőképpen, de

azonos mértékben járul hozzá egy olyan összhanghoz és egységhez, amely semmilyen más módon nem érhető el. A férfi kiegészíti és tökéletesíti a nőt, a nő pedig kiegészíti és tökéletesíti a férfit, miközben tanulnak egymástól, és közösen erősítik és megáldják egymást. „Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül *az Úrban*” (1 Korinthusbeliek 11:11, kiemelés hozzáadva).

2. indok: *Isteni terv szerint, mind a férfi, mind pedig a nő szükséges ahhoz, hogy gyermekeket hozzanak a halandóságba, és hogy a gyermekek neveléséhez és gondozásához a legjobb környezetet biztosítsák.*

Az Ádámnak és Évának adott ősi parancsolat, hogy sokasodjanak és töltsék be a földet, ma is érvényben van. „Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemző erő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek... A módot, mely által a halandó élet megszületik, Isten jelölte ki.”⁵ Így a férfi és nő közötti házasság jelenti azt az engedélyezett csatornát, amelyen keresztül a halandóság előtti lelkek a halandóságba léphetnek. A házasság előtti teljes nemi önmegtartóztatás, és a házasságon belüli tökéletes hűség megvédi ennek a csatornának a szentségét.

Egy szerető és hűséges férj és feleség otthona jelenti a legmegfelelőbb környezetet ahhoz, hogy a gyermekek szeretetben és igazlelkűségben nevelkedhessenek, és hogy a gyermekek lelki és fizikai szükségleteit kielégíthessék. Ahogyan a férfiak és nők egyedi jellemvonásai hozzájárulnak a házassági kapcsolat kiteljesedéséhez,

úgy ugyanezen jellemvonások elengedhetetlenek a gyermekek neveléséhez, gondozásához és tanításához.

„A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják a házassági fogadalmakat.”⁶

Parley P. Pratt elder kifejezte azokat az áldásokat, amelyeket akkor kapunk, amikor megtanuljuk, megértjük, és arra törekszünk, hogy alkalmazzuk a házasság tanbéli eszményét.

Irányadó tantételek

A két tanbéli indok, amelyeket az Atya boldogságtervében szereplő örökkévaló házasság jelentőségével kapcsolatban átnéztünk, iránymutató tantételeket javasolnak a házasulandók és a házások számára, valamint a mi, egyházban végzett szolgálatunkhoz.

1. tantétel: *Az örökkévaló házasság jelentősége csak az Atya boldogságtervének összefüggéseiben érthető meg.*

A házasságot gyakran úgy említjük, és úgy emeljük ki, mint a társadalom

alapvető egységét, mint egy erős nemzet alapját és fontos szociális és kulturális intézményt. A visszaállított evangélium azonban segít tudnunk azt, hogy ez annál sokkal többet jelent!

Beszélünk anélkül a házasságról, hogy megfelelően tanítanánk a házasság jelentőségét az Atya tervében? A házasság kihangsúlyozása – anélkül, hogy összekapcsolnánk azt a boldogság tervének egyszerű és lényeges tanáival –, nem eredményez elegendő útmutatást, védelmet vagy reményt egy olyan világban, amely egyre zavarosabb és gonoszabb lesz. Mindannyian jól tennénk, ha emlékeznénk Alma tanításaira: hogy Isten azután adott parancsolatokat az emberek fiainak, *miután* eléjük tárta a megváltás tervét (lásd Alma 12:32).

Parley P. Pratt elder gyönyörűen kifejezte azokat az áldásokat, amelyeket akkor kapunk, amikor megtanuljuk, megértjük, és arra törekszünk, hogy alkalmazzuk életünkben a házasság tanbéli eszményét.

„Joseph Smith tanította meg nekem, hogy hogyan becsüljem meg az édesapa és az édesanya, a férj és a feleség; a testvérek, a fiak és a lányok gyengéd kapcsolatát.

Tőle tanultam meg, hogy szeretett feleségemet hozzám erősíthetik az időre és az örökkévalóságra; és hogy a minket összekötő nemes szeretet és rokonszenv az örökkévaló isteni szeretet kútjából fakadt...

Én már szerettem azelőtt, de nem tudtam miért. Most azonban szeretek – tisztán – magasztos, emelkedett érzés heveségével, amely lelkemet felemeli e hitvány föld halandó dolgai fölé és kiterjeszti, mint egy óceánt...

Röviden, most már lelkemmel és értelmemmel is szeretni tudtam.

Sőt, abban az időben, az én szeretett fivérem, Joseph Smith... egész egyszerűen felhajtotta a fátyol egyik szélét, és engedte, hogy bepillanthatassak az örökkévalóságba.”⁷

Mint férfiak és nők, mint férjek és feleségek, és mint egyházi vezetők, értjük azt, hogy az örökkévaló házasság jelentősége miért csupán az Atya boldogságtervének összefüggésében érthető meg? A terv tana reményt és felkészülést nyújt a férfiak és nők számára az örökkévaló házassághoz, megszünteti a félelmet és legyőzi azt a bizonytalanságot, amely miatt néha halogatták, vagy elkerültek a házasságot. A terv pontos megértése is erősít minket abban az elhatározásunkban, hogy rendületlenül tiszteletben tartjuk az örökkévaló házasság szövetességét. Egyéni tanulásunk, a tanításunk, valamint az otthon és az egyházban tett bizonyosságunk fel fog magasztalódni, ha elmélkedünk és még teljesebben megértjük ezt az igazságot.

2. tantétel: *Sátán azt kívánja, hogy minden férfi és nő olyan boldogtalan legyen, mint ő maga.*

Lucifer szakadatlanul támadja és elferdíti azokat a tanokat, amelyek személy szerint nekünk, a családunknak és a világnak a legjobban számítanak. Hová irányítja az ellenség a legcélzotabb és leggonoszabb támadásait? Sátán szüntelenül azon dolgozik, hogy összezavarja a nemekről való elképzelést, hogy a nemzőerő időelőtti és helytelen használatára buzdítson, és hogy megakadályozza az igazlelkű házasságot, leginkább azért, mert a házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a boldogságtervében. Az ellenségnek az örökkévaló házasságra mért csapásai továbbra is egyre hevesebbek, gyakoribbak és agyafúrtabbak lesznek.

Mivel napjainkban háborút vívunk házasságunk és otthonunk boldogulásáért, legutóbb, amikor a Mormon könyvéből olvastam, különös figyelmet fordítottam arra a módszerre, ahogyan a nefiták a lámániták elleni

harcra készülődtek. Megfigyeltem, hogy Nefi népe „tudott az [ellenség] szándékáról, és ezért felkészültek, hogy találkozzanak velük” (Alma 2:12; kiemelés hozzáadva). Miközben olvastam és tanulmányoztam, rájöttem, hogy az ellenség szándékának megértése előfeltétele a hatékony felkészülésnek. Ebben az utolsó napi háborúban nekünk is hasonlóképpen át kell gondolnunk az ellenségünk szándékát.

Az Atya terve arra szolgál, hogy útmutatást adjon az Ő gyermekeinek, segítsen nekik boldoggá válni, és hogy biztonságban hazavezesse őket magához. Lucifer a tervre mért csapásaival össze akarja zavarni Isten fiait és leányait, boldogtalaná akarja tenni őket, és meg akarja őket akadályozni örökkévaló fejlődésükben. A hazugságok atyjának mindent átfogó szándéka az, hogy „minden ember olyan nyomorult le[gyen], mint ő maga” (2 Nefi 2:27), és azon dolgozik, hogy elferdítse Mennyei Atya tervének azon elemeit, amelyeket a legjobban gyűlöl. Sátánnak nincsen teste, nem tud megházasodni, és neki nem lesz családja. Ő állandóan arra törekszik, hogy összezavarja a nemek, a házasság és a család Isten által meghatározott célját. Sátán erőfeszítésének növekvő hatékonyságát világszerte tapasztalhatjuk.

Az ördög legújabbán arra törekszik, hogy egyesítse, és törvényesen érvényesítse a nemekről és a házasságról való félreértéseket. Ha a halandóság mögé és az örökkévalóságba tekintünk, könnyű észrevenni, hogy az ellenség által javasolt hamis alternatívák soha nem vezethetnek el a férfi és a nő összepecsételéséből származó

teljességhez, az igazlelkű házasság boldogságához, az utódokból származó örömhöz vagy az örök fejlődés áldásához.

Megszerezve tudásunkat az ellenségünk szándékáról, mindannyian különösen ébernek kell lennünk, miközben arra törekszünk, hogy személyes sugalmazást kapjunk arról, hogy miképpen védjük és oltalmazzuk meg saját házasságunkat – és hogy az otthonunkban és egyházi elhívásainkban mi módon tanulhatunk és taníthatunk helyes tanításokat a nemek örökkévaló jelentőségéről, és a házasság szerepéről a Mennyei Atya tervében.

3. tantétel: *A szeretet és boldogság legfőbb áldásait az örökkévaló házasság szövetsége által nyerjük el.*

Az örökkévaló házasság szövetségének középpontjában az Úr Jézus Krisztus áll. Figyeljétek meg, hogy ennek a háromszögnek a csúcsán a Szabadító helyezkedik el, az alapjának egyik sarkában a nő, másik sarkában pedig a férfi áll. Most pedig gondolkodjatok végig, mi történik a férfi és nő közötti kapcsolatban, amikor egyenként és folyamatosan Krisztushoz jönnek és arra törekednek, hogy tökéletesek legyenek benne (lásd Moróni 10:32). A Szabadító miatt és általa a férfi és a nő közelebb kerül egymáshoz.

Miközben férj és a feleség közelednek az Úrhoz (lásd 3 Nefi 27:14), miközben megtanulják szolgálni és gondját viselni egymásnak, miközben közös élettapasztalatokat gyűjtenek, fejlődnek és eggyé válnak, és miközben eltérő természetük egyesülése által megáldatnak, kezdik észrevenni azt a beteljesedést, amelyet Mennyei Atya szán a gyermekeinek. A tökéletes bol-

dogságot, ami az Atya tervének legfőbb célja, az örökkévaló házasság szövetségeinek megkötésével és tiszteletben tartásával lehet elnyerni.

Férfiakként és nőkként, férjekként és feleségekként, és egyházi vezetőként legfőbb feladataink közé tartozik, hogy személyes példánk által segítsünk a fiatal férfiaknak és nőknek tanulni az igaz házasságról, és felkészülni arra. Mikor a fiatal nők és férfiak látják a mi házasságunkban az érdemességet, a hűséget, az áldozatot

Férj és feleség közelebb kerülnek egymáshoz, ha személyesen és folyamatosan jönnek Krisztushoz.

és a szövetségek tiszteletben tartását, akkor ezek a fiatalok arra törekednek majd, hogy saját udvarlásuk és házassági kapcsolataik során is kövessék azokat a tanításokat. Amint a fiatalok észreveszik, hogy mi az örökkévaló társunk kényelmét és jólétét tettük legelső helyre, akkor kevésbé lesznek énközpontúak és még inkább képesek lesznek adni, szolgálni és egy egyenrangú és tartós kapcsolatot létrehozni. Ha a fiatal nők és férfiak megtapasztalják egy férj és feleség közötti kölcsönös tiszteletet, gyengédséget, bizalmat és szeretetet, akkor törekedni fognak arra, hogy ugyanezeket a jellemvonásokat a saját életük-

ben is kifejlesszék. Gyermekeink, és az egyház fiataljai a legtöbbet abból tanulnak, amit mi teszünk és amilyenek mi vagyunk – még akkor is, ha viszonylag keveset jegyeznek meg abból, amit elmondunk nekik.

Sajnos, sok fiatal egyháztag fél és vonakodik az örökkévaló házasság felé törekedni, mert a világban túl sok válást láttak, az otthonaikban és az egyházban pedig felbontott szövetségeket.

Az örökkévaló házasság nem csupán egy átmeneti törvényes szerződés, amely bármikor és bármilyen okból megszüntethető. Hanem egy Istennel kötött szent szövetség, amely összeköthet az időre és az egész örökkévalóságra. A házasságbeli hűség és ragaszkodás nem szabad, hogy csupán vonzó szavak legyenek egy egyházi beszédben; hanem azoknak a saját házasságunkban megnyilvánuló tanításoknak kell lenniük.

Miközben személyes példamutatásunk fontosságáról elmélkedünk, felismerjük-e azokat a területeket, ahol fejlődünk kell? Inspirálja-e elménket a Szentlélek, meglágyítja-e szívünket, és arra ösztönöz-e, hogy jót tegyünk és jobbakká váljunk? Papsági és segédszervezeti vezetőkként erőfeszítéseinket arra összpontosítjuk-e, hogy megerősítsük a házasságokat és az otthonokat?

A férjeknek és a feleségeknek közös időre van szükségük ahhoz, hogy megerősítsék magukat és otthonukat az ellenség támadásai ellen. Miközben megpróbáljuk felmagasztalni egyházi elhívásainkat, akadályozzuk-e önkéntelenül is a férjeket és a feleségeket, az anyákat és az apákat abban, hogy eleget tehessenek szent feladataiknak

az otthonukban? Például, tervezünk-e néha felesleges gyűléseket és tevékenységeket oly módon, hogy azzal akadályozzuk a férj és a feleség közötti nélkülözhetetlen kapcsolatot, valamint a gyermekekkel való kapcsolatukat?

Miközben őszintén elgondolkozunk ezeken a kérdéseken, biztos vagyok benne, hogy a Lélek még most is segít és továbbra is segíteni fog mindannyiunknak megtanulni, hogy milyen dolgokat tegyünk otthon és az egyházban.

Lelki források, melyekre szükségünk van

Azon felelősségünk, hogy megtanuljunk és megértsük a terv tanát, hogy példák legyünk az igazlelkű házasságra, és hogy helyes tantételeket tanítsunk otthon és az egyházban, arra készíthetnek minket, hogy eltűnjünk, megfeleljünk-e a feladatra. Mi átlagos emberek vagyunk, akiknek egy átlagon felüli munkát kell elvégezniük.

Sok évvel ezelőtt Bednar nővérrel azzal voltunk elfoglalva, hogy felvegyük a versenyt egy fiatal és élénk család számos kötelezettségével – valamint az egyház, a karrier és a közösség feladataival. Egy este, miután a gyerekek elaludtak, hosszasan beszélgettünk arról, hogy mennyire vagyunk hatékonyak az összes fontos prioritásunk ellátásában. Rájöttünk, hogy az örökkévalóságban nem fogjuk megkapni a megígért áldásokat, ha nem tiszteljük még jobban a

Legfőbb feladataink közé tartozik, hogy személyes példánk által segítsünk a fiatal férfiaknak és nőknek tanulni az igaz házasságról, és felkészülni arra.

szövetséget, amelyet a halandóságban kötöttünk. Közösén eldöntöttük, hogy mint férj és feleség jobban dolgozunk majd, és jobbakká válunk. Ez a sok évvel ezelőtt megtanult lecke óriási változást okozott a házasságunkban.

A boldogság édes és egyszerű tana értékes örökkévaló látószöveget biztosít számunkra, és segít megértenünk az örökkévaló házasság jelentőségét. Minden szükséges lelki forrással megtettünk áldva. Birtokunkban van Jézus Krisztus evangéliumának teljessége. Rendelkezünk a Szentlélekkel és ki nyilatkoztatást kapunk. Rendelkezésre állnak a szabadító szertartások, a szövetségek és a templomok. Van papságunk és vannak prófétáink. Itt vannak nekünk a szentírások és Isten igéjé-

nek ereje. És itt van nekünk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza.

Bizonyágomat teszem arról, hogy minden szükséges lelki forrással megtettünk áldva, hogy tanuljunk és tanítsunk az igazlelkű házasságról, hogy erősítsük és megvédjük azt, és hogy cserébe boldogan együtt élhessünk az örökkévalóságban mint férj és feleség, és mint család. Jézus Krisztus szent nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Lásd Első elnökségi levél, 1999. febr. 11.
2. „A család: Kiáltvány a világhoz”, *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.)
3. *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.
4. *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.
5. *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.
6. *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.
7. *Autobiography of Parley Parker Pratt*, szerk. Ifj. Parley P. Pratt (1938), 297–298. o.

Egy komoly felelősség: szeretni és törődni egymással

L. TOM PERRY ELDER

A Tizenkét Apostol Kvórumából

Felelősségeink egyensúlyban tartása

A nekem kijelölt téma a családról szóló kiáltvány következő mondata: „Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást, törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel.”¹ Erről a témáról egészen másképp szeretnék beszélni, mint amit eddig megszoktatok, és mint ahogy a többi képzésen szoktak. Nem fogok sokat idézni a kézikönyvekből; sokkal inkább szeretnék meghitt beszélgetést folytatni veletek a Mennyei

Atyánk királyságában végzett szolgálatokról. Az lesz a cél, hogy együtt jobban megértsük, hogyan hozzuk egyensúlyba azon felelősségeinket, hogy szeressük a családjunkat és gondoskodjunk róluk, a többi elhívásunkkal, melyet Mennyei Atyánk ad nekünk.

Miközben Joseph Smith próféta 1830. április 6-án megalapította az egyházat, kapott egy kinyilatkoztatást, amely ma a Tan és a szövetségek 21. szakaszában van lejegyezve: A kinyilatkoztatás egy része a következőképpen szól:

„Íme, vezessetek magatok között feljegyzést, és ebben te neveztesél látnoknak, fordítónak, prófétának, Jézus Krisztus apostolának, az egyház elderének, az Atyaisten akarata, és a ti Uratok, Jézus Krisztus kegyelme által, Ihletve lévén a Szentlélektől, hogy lefektesd annak alapját, és felépítsd azt a legszentebb hitté. [...]

„Ezért ti, az egyházat értve ezalatt, szívleljétek meg minden szavát és parancsolatát, amelyet úgy ad nektek, ahogyan ő kapja azokat, teljes szentségben járva élőttem;

Szavait teljes türelemmel és hittel fogadjátok, mintha az én saját számából hallanátok” (T&Sz 21:1–2, 4–5).

Az egyik legelső utasítás, melyet az újonnan megszervezett egyháznak adott az volt, hogy kövessük azt az ihletet és kinyilatkoztatást, melyet az Úr a prófétáján keresztül ad, hogy eleget tegyünk annak a feladatunknak, hogy felépítsük királyságát. Ő megígérte, hogy vezet minket abban a ránk háruló feladatban, hogy folytassuk ezt a nagyszerű munkát.

A próféta tanácsa

Szerintem a 2003. június 21-én megtartott világméretű vezetőképző gyűlésen Gordon B. Hinckley elnök, a mai prófétánk, megadta a kulcsot ahhoz, hogy egyensúlyban tudjuk tartani a felelősségeinket. Ezen a közvetítésen azt mondta:

„Tiétek a kiváltság, hogy a világ Megváltóját segítve előre vigyétek ezt a munkát. Tiétek a lehetőség, hogy az Úr Jézus Krisztusnak az Ő fiaiert és lányaiert ontott engesztelő vérenek szépségéről szóljatok. Lehet-e ennél nagyobb kiváltság?

Örvendjete a nektek adott kiváltságban! Lehetőségetek azonban nem tart majd örökké. Túlásagosan hamar jön el az a nap, amikor a mostani nagyszerű élményeitek csupán emlékekben élnek tovább.

Egyikünk sem fog elérni mindent, amit szeretne. Mégis tegyünk meg mindent, ami csak tőlünk telik! Biztos vagyok abban, hogy ha így teszünk, a Megváltó így fog szólni: »Jól vagyon jó és hű szolgálóm« (Máté 25:21).²

Emlékezzetek rá, hogy a közvetítés során elmagyarázta a négy részből álló

A történelem összes korszakában Isten megadta az Ő fenséges törvényét, amely arra hivatott, hogy oltalmazza és védelmezze a férj és feleség közötti szent egységet.

felelősségünket! Az első azzal a témával kapcsolatos, amelyről ezen a közvetítésen beszélünk. Kijelentette:

„Az első dolog: semmiképpen se hanyagoljátok el a családokat! Nincs semmit, ami becsesebb lenne náluk. Feleségetek és gyermekeitek megérdemlik férjüket és édesapjuk törődését. Mindent figyelembe véve ez a családi kapcsolat az, amelyet magunkkal viszünk a síron túli életbe. Hadd fogalmazzam át egy szentírás szavait: »Mert mit használnak az embernek, ha hithűen szolgálja az egyházat, de elveszti a családját?« (lásd Márk 8:36).”³

Ez profétáink állandó üzenete az egyház megalapításának első napjaitól kezdve. A vezetés és az evangélium tanításának legfontosabb helye a családban, otthon van. Amennyiben követjük ezeket az utasításokat, úgy adunk megbízásokat, úgy tervezünk programokat, tevékenységeket és

osztályokat, hogy azok kiegészítsék és támogassák a családunkat.

Célravezető prioritások bevezetése

Családi kötelességeink és egyházi szolgálatunk megfelelő ellátásához alapvető fontosságú, hogy miként használjuk ki az időnket, és mennyire tudjuk egyensúlyban tartani az életünket. Alakítsátok úgy magatokat, hogy követni tudjátok a próféta tanácsát azzal kapcsolatban, hogy miként rangsoroljátok a felhasználható időtöket!

Örökkévaló társatok

Először is, beszéljétek meg az örökkévaló társatokkal, hogy mennyi időre van közösen szükségetek a házasságotok megerősítéséhez, az egymás iránti szeretetetek kifejezésére. Ez minden másnál fontosabb.

Az egyház azért van, hogy segítsen az egyéneknek és a családoknak

Krisztushoz térni és örök életet nyerni. Az örök élet Isten legnagyobb ajándéka gyermekei számára, ezt azonban csakis a családi kapcsolatokon keresztül lehet megszerezni. Ez a kapcsolat a férj és a feleség közötti egysüléssel kezdődik, ami szentséges az Úr szemében, és amivel nem lehet játszózni. A házassági szövetség létszükséges az Úr tervéhez, és ez az a cél, ami miatt megteremtette a mennyeket és a földet. A történelem összes korszakában megadta az Ő fenséges törvényét, amely arra hivatott, hogy oltalmazza és védelmezze a férj és feleség közötti szent egységet.

A gyermekeid

Másodszor, gondold át a gyermekeid lelki szükségleteit! Mennyi időre van ahhoz szükséged, hogy biztosan közel kerülj hozzájuk? A ti felelősségetek apaként és anyaként, hogy elegendő időt fordítsatok a tanításukra,

A legfontosabb útmutatásoknak, melyet a gyermekek valaha is kaphatnak, a szülőktől kell származniuk.

mert a legfontosabb útmutatásoknak, melyet a gyermekek valaha is kaphatnak, a szülőktől kell származniuk. Jártasnak kell lennünk abban, hogy mit tanít az egyház a gyermekeinknek, hogy a gyermekek tőlünk kapott tanításai összhangban legyenek az egyházával. Például, a *Fiatalok erősége* című kézikönyv a családról szóló kiáltványt idézve a következő tanácsot adja a fiataloknak a családokkal kapcsolatban:

„Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a következő alapelveken nyugszanak és működnek: hit, ima, bűnbánat, megbocsátás, tisztelet, szeretet, együttérzés, munka és tartalmas szabadidős tevékenységek.”⁴

A kézikönyv így folytatja:

„Nagyszerű áldás egy család része lenni! Családotoktól társas kapcsolatokat és boldogságot kaptok. Segít nektek szerető környezetben elsajátítanotok a helyes alapelveket, valamint

felkészülőtök az örök életre. Nem minden család egyforma, de Mennyei Atyánk tervében mindegyik fontos.

Vegyétek ki a részleteket abból, hogy boldog otthonot építsetek fel! Legyetek vidámak, segítőkészek, és legyetek tekintettel másokra! Sok családi probléma azért alakul ki, mert a családtagok önző módon vagy barátságtalanul beszélnek és cselekszenek. Törődjétek a többi családtag szükségleteivel! Próbáljátok béketeremtők lenni, nem pedig kötekedők, civakodók és veszekedők! Ne felejtsetek el, hogy a család az egyház legszentebb alapegysége!”⁵

A családotokról való gondoskodás

A harmadik legfontosabb dolog, hogy gondoskodjunk a családi egységünkről. Ismét a családról szóló kiáltványból idézek:

„Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről.”⁶

Megfelelő képzettségeket kell szereznünk, hogy jövedelmező állásunk legyen. Ebben a változó világban muszáj naprakésznek lennünk, különben a szakismereteink elavultak lesznek. Bár egyházi megbízatásaink lefoglalnak minket, nem szabad elszalasztani a lehetőségeket, hogy egyre fejlődjünk és növeljük családjunk jólétét. Erre elegendő időt és gondolkodást kell szánunk, hogy felkészüljünk a jövőre.

Ez a tanács a nőtestvérekre és a fivérekre egyaránt vonatkozik. Jóllehet a családról való gondoskodás felelőssége elsősorban az apák dolga, a nyilatkozat azonban jelzi, hogy „fogyatékoság, halál vagy más körülmények”⁷ szükségessé tehetik, hogy ti, nőtestvérek, szintén használjátok vagy fejlesszétek a szakértelmeteket, hogy segítsetek gondoskodni a családotokról.

Egyházi szolgálat

A negyedik fontos dolog az egyházi tevékenységben eltöltött idő iránti elkötelezettségünk. A tevékeny utolsó

napi szent családok becsben tartják az egyházban eltöltött idejüket, és családi életük döntéseit úgy hozzák, hogy arra jusson is idő.

A vezetőknek különösen érzékenynek kell lenniük a különböző családi helyzetekre, amikor elhívásokat adnak és elvárásokat támasztanak. Azok a családok, ahol fiatal gyermekek vannak, és ahol mindkét szülőnek az otthontól elszólító, sokat követelő elhívása van, valószínűleg azt fogják érezni, hogy az egyházi tevékenységek megbolygatják a családi életüket. Az egyházi vezetők segíthetnek az egyháztagoknak egyensúlyba hozni az egyházi szolgálatukat és a családi kötelességeiket azáltal, hogy elismerik és megerősítik őket ezen törekvéseikben.

A családtagok bevonása

Van rá mód, hogy fejlesszük családi kapcsolatainkat, miközben egyházi elhívásunkat teljesítjük, például, amikor helyénvaló, vonjuk be családunkat az egyházi szolgálatba. Hadd

Miközben egyházi elhívásainkat teljesítjük, fejleszthetjük családi kapcsolatainkat.

adjak nektek erre egy személyes példát.

Kisfiú koromban az édesapám püspökömként szolgált. Jogi pályája miatt nagyon elfoglalt ember volt. Ezen kívül civil ügyekben is aktív szerepet vállalt, és keresett szónok is volt. És természetesen, hat gyermek édesapja is volt. Mindig hálás leszek azért, hogy az édesapám betartotta a fontossági sorrendet. E sorrend legelső helyén az édesanyám állt. Ez nyilvánvaló volt abból, ahogyan bánt vele. Ezt a gyermekei iránti elkötelezettsége követte.

Úgy hat éves lehettem, amikor karácsonyra egy piros kiskocsit kaptam ajándékba. Pontosan így nézett ki, csak nagyobb volt. A piros kiskocsi valódi kapocs lett az édesapám és én között. Az elfoglaltságai mellett módot kellett találnia arra, hogy úgy tudja bevonni családját a tevékenységeibe, hogy azzal ne csökkentse saját hatékonyságát.

Püspöki szolgálatának nagyobb része az 1930-as években bekövetkező nagy világválság idejére esett.

Egyházközségünkben nagyon sok egyháztagnak nélkülöznie kellett.

Püspökként rá hárult az a felelősség, hogy gondoskadjon a rászorulóknak szükségleteiről.

Ez úgy tűnt, hogy kiváló tevékenység lesz a püspök, a fia és a piros kiskocsi számára.

Az iskolából hazaérve láttam, hogy a garázs mellett halomban állt a liszt, a cukor, a búza és más élelmiszerek. Tudtam, hogy aznap este az édesapámnak és nekem alkalmam lesz együtt lenni.

Mire hazaért, a piros kiskocsi már megrakodva várakozott, hogy elvigye az árut a családoknak. Ketten, együtt sétálva és beszélgetve, teljesítettük a jóléti megbízatásunkat azáltal, hogy kiszállítottuk az árucikkeket a rászorulóknak részére.

Első kézből szerezhettem tanúságot arról a szeretetről és gondoskodásról, amelyet egy jó papsági vezető érzett az egyházközsege tagjai iránt. Ennél is fontosabb, hogy lehetőségem volt értékes időt együtt tölteni az édesapámmal.

Alapvető prioritásokra összpontosítani

Hadd buzdítsalak benneteket, hogy tegyétek meg azt, amit tanítottunk nektek az első világméretű vezetőképítő gyűlésen! Emlékeztetünk titeket, hogy az egyházi egységek különböző fejlettségi szinten vannak, és az egységeknek különböző igényeik vannak. Amikor egyházi programjainkat tervezük, akkor mindenképpen tekintetbe kell vennünk a családot.

Újból szeretnénk figyelmeztetni titeket, hogy az egyháztagokat a házi tanításon és a látogatótanításon kívül ne terheljétek meg egynél több elhívással! Alakítsátok úgy magatokat, hogy megőrizték az alapvető prioritásokat, és majd elcsodálkoztok, hogy

milyen nagy mértékben fog vezetni titeket az Úr sugalmazása, miközben szolgálként elvégzitek feladataitokat az Ő királyságában.

A visszaállított egyház alapvető célja, hogy lehetőséget teremtsen a számunkra, hogy segíteni tudjunk az Úrnak az Ő munkájában, vagyis, hogy véghezvigyük az ember halhatatlanságát és örök életét. Ezt elsődlegesen azáltal tehetjük meg, hogy megerősítjük családjainkat. Az erkölcsi hanyatlás, a politikai bizonytalanság, a nemzetközi nyugtalanság és a gazdasági bizonytalanság korában fokoznunk és erősíteniünk kell az arra irányuló erőfeszítéseinket, hogy megerősítsük és megszilárdítsuk a családokat. Az egyház valódi célja az, hogy segítsen a családoknak elnyerni a szabadulást és a felmagasztosulást a menny örökkévaló királyságában.

A Családi kalauz

Néhány évvel ezelőtt adtuk ki ezt a különleges *Családi kalauzt*. A kiadvány minden egyháztagnak szól, különösen az új megtérteknek, vagy a kevés egyházi tapasztalattal rendelkezőknek. Arra buzdítunk, hogy használjátok ezt a könyvet! Egy kijelentéssel kezdődik:

„A család Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza alapvető egysége, és a legfontosabb társadalmi egység a földi életben és az örökkévalóságban. Isten azért hozott létre családokat, hogy boldogságban részesítse gyermekeit, lehetővé tegye számukra, hogy szeretetteljes légkörben helyes tantételeket tanuljanak, és felkészítse őket az örök életre.

Az otthon a legjobb hely az evangéliumi tantételek tanításához, tanulásához és alkalmazásához.”⁸

Újból arra buzdítunk titeket, hogy használjátok e könyv hasznos tanításait!

A Szabadító példája

Urunk és Szabadítónk személyesen szolgálta az embereket, felemelve az elnyomottakat, reményt adva a csüggedőknek, és felkeresve az elveszetteket. Szavaival és tetteivel azt mutatta az embereknek, hogy szereti, megérti és megbecsüli őket. Felismerte minden egyes ember isteni természetét és örök értékét. Még akkor is, amikor bűnbánatra szólította fel az embereket, a bűnt ítélte el, nem a bűnöst.

A Szabadítóhoz hasonlóan, egyházi vezetőkként nekünk is szeretnünk kell az embereket, akiket szolgálunk, személyesen kell róluk gondoskodnunk és velük törődnünk. Az Úr támogasson minket ebben a szent feladatban, amellyel Ő bízott meg minket. Ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, amen.

JEGYZETEK

1. „A család: Kiáltvány a világhoz”, *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.)
2. „Örvendeni a szolgálat kiváltságában”, *Világmeretű vezetőképző gyűlés*, 2003. június 21., 24. o.
3. *Világmeretű vezetőképző gyűlés*, 2003. június 21., 22. o.
4. *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.
5. *A fiatalság erősségéért* [könyvecske, 2002], 10. o.
6. *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.
7. *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.
8. *Családi kalauz* (2001), 1. o.

A Családi kalauz (cikkszám 31180 135) beszerezhető az egyházi elosztó és szolgáltató központokon keresztül.

A szülők szent kötelessége

BONNIE D. PARKIN

a Segítőegylet általános elnöke

Családi kötelességek

Ha kívánhatnék egy dolgot a szülők és ennek az egyháznak a vezetői számára, az az lenne, hogy mindennap érezzék az Úr szeretetét az életükben, miközben Mennyei Atyánk gyermekeiről gondoskodnak. Talán nem az érinti meg a szíveteket, amit mondok – hanem az, amit a Lélek suttog nektek. Kövessétek azokat a drága sugalmazásokat!

Világosan emlékszem arra, amikor kiadták a családról szóló kiáltványt 1995. szeptember 23-án. A Tábornakulumban ültem az Általános Segítőegyleti Gyűlésen. Hinckley elnök mondta a záróbeszédet. Ő tárta

előnk „A család: Kiáltvány a világhoz” című nyilatkozatot. A gyülekezet csendes volt, ám mégis egyfajta izgalom fogta el őket, hogy „Igen! Szükségünk van segítségre a családjukban!”

Emlékszem, éreztem, hogy ez mennyire igaz! Arcomon könnyek futottak végig. Amikor a mellettem ülő nőtestvérekre néztem, úgy tűnt, hogy őket is hasonló érzések fogták el. Olyan sok minden szerepelt a kiáltványban, hogy alig tudtam kivárni, hogy kapjak belőle egy példányt és tanulmányozhassam. A kiáltvány megerősítést ad a nők méltóságáról. És ha belegondolunk, először az egyház nőtestvérei kaptak belőle az általános Segítőegylet gyűlésén. Tudom, hogy Hinckley elnök nagyra értékeli a nőket.

Mindannyian egyházi vezetőkként vagyunk itt. Elfoglaltak vagyunk. Nem szabad azonban elfelejtenem – ahogyan nektek sem –, hogy elsősorban a saját családjukért vagyunk felelősek. Emlékezzetek rá, hogy ők egyikei azon néhány áldásnak, amelyet magunkkal vihetünk az örökkévalóságba!¹ Newel K. Whitney püspökként szolgált az egyház korai időszakában Kirtlandben. Mint ahogyan titeket is, jelenlegi püspököt, őt is biztosan lefoglalta rendteleg jó dolog elvégzése. Az Úr

azonban megfeddte őt, és megparancsolta neki, hogy „rendbe kell szednie a családját” (T&Sz 93:50; kiemelés hozzáadva). Fivérek és nőtestvérek, ez a tanács mindegyikünkre vonatkozik.

Sokan vannak köztetek szülők vagy nagyszülők, vagy egy napon majd azok lesztek. Ám akár házások vagyunk, akár nem, mindannyian családtagok vagyunk. Gondoljatok csak egy pillanatra a saját családotokra! Mit szerettek bennük? Az egyik olyan dolog, melyet én szeretek bennük, hogy négy fiam szeret egymással lenni.

Milyen családról szóló tant tanít a kiáltvány? Egy bekezdésre szeretnék összpontosítani: „Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában.”²

Tetszik az, hogy „Isten terve szerint”. A szülői szerep részét képezi Mennyei Atyánk, gyermekei számára készített isteni tervének. Szülőkként Istentől kapott felelőségünk, hogy családjukról gondoskodjunk, védelmezzük és gondozzuk őket.

Hogyan segíthetnek a *gondoskodás*, *védelmezés* és *gondozás* irányelvei az igazlelkű gyermekek felnevelésében?

Gondoskodni

A kiáltvány azt mondja, hogy a szülőknek kell gondoskodniuk „a család szükségleteiről”. Melyek ezek a szükségletek? Igen, a tető a fejünk fölött, és az étel az asztalon. Ám az evangéli-

hogy isteni értékük van, amikor családként járunk az egyházba, amikor családi estet tartunk, amikor családi imát mondunk, és amikor együtt tanulmányozzuk a szentírásokat. Ezek mind elég egyszerű

dolgok, de bizonyosságot teszem nektek arról, hogy hatékony védelmet nyújtanak.

A kiáltvány azt tanítja, hogy a szülőknek szent kötelességük megvédeni gyermekeiket. A bántalmazás lehet érzelmi, amikor lenézően beszélünk társunkkal vagy gyermekünkkel, úgy bánunk velük, mintha értéktelenek volnának, vagy megvonjuk tőlük szeretetünket és gyengédségünket. Az apák nem védelmezik a családjukat, amikor megütik vagy megverik feleségüket vagy gyermekeiket. Egy nyugat-afrikai nőtestvér mesélte, hogy mielőtt csatlakozott az egyházhoz, édesapja verte az édesanyját és a gyermekeket. „Most pedig – mondja –, tisztelettel és gyengéden bánik velünk, mert megértette, hogy Isten gyermekei vagyunk.”

A szülők védik gyermekeiket azáltal, hogy ismerik választott barátaikat. Az egyik tizenéves lány mérges volt, amikor édesapja kikérdezte őt az esti programjairól. Az apa elmagyarázta, hogy a kiáltvány szerint neki meg kell védelmeznie a családját, és mivel szereti őt, meg akar győződni arról, hogy biztonságban van.

Meg kell védenünk gyermekeinket a média hatásaitól is. Tudjatok arról, hogy gyermekeitek mit néznek a televízióban, a színházban és barátaik otthonában. Amennyiben van otthon számítógépetek, győződjetek meg arról, hogy az az „erényes, szép, jónak

mert megtanította őt dolgozni.

Pénzünk beosztása is segít abban, hogy megfelelő gondoskodást nyújthassunk. Szülőkként készítsetek közösen költségvetést. Tanítsátok meg gyermekeiteknek az igények és a szükségletek közötti különbséget. Házastársatokat ne terheljétek felesleges anyagi kiadásokkal. Amikor Hinckley elnök azt tanácsolta, hogy szabaduljunk meg az adósságoktól, egy apa, akit ismerek, leült házas gyermekeivel, és pénzügyeik felől érdeklődött. Meglepődve hallotta, hogy ketten közülük komoly adósságban vannak. Ezután megkérdezte, hogy segíthetne-e nekik tervet készíteni.

Az oktatás és a képzés lehetővé teszi a szülőknek, hogy gondoskodhassanak a családjukról. Buzdítsátok gyermekeiteket, hogy annyi oktatásban részesüljenek, amennyiben csak tudnak. Néhány országban a fiatalok nem vehetik igénybe az Állandó Oktatási Alap kölcsönt, mert nem fejezték be a középfokú tanulmányukat. A mai világban oly fontos, hogy a szülők is tovább tanuljanak.

Védelmezní

A második irányelv, amelyről beszélni szeretnék, a *védelmezés*. Védelmezés – de mitől? A fizikai és lelki bántalmazástól. Védelmezzük őket, amikor azt tanítjuk gyermekeinknek,

um tervéből tudjuk, hogy ennél többről van szó. Magukba foglalnak bizonyos készségeket – azokat a dolgokat, amelyek építik a jellemet. Nézzünk meg közülük néhányat!

Gondoskodunk a gyermekeinkről, amikor dolgozni tanítjuk őket. Hadd meséljek nektek az unokámról, Jacobról. Nem akart iskolába járni. Édesanyja oly sok mindennel próbálkozott. Végül leültette, és azt mondta neki: „Apa dolga, hogy munkába menjen, és pénzt keressen. Az én dolgom, hogy itthon maradjak és gondoskodjam rólad és a testvéreidről. A te dolgod pedig Jacob, az, hogy iskolába jársz.” Mikor Jacob megértette a tantételt, elfogadta és elment az iskolába.

Azáltal is munkára tanítjuk a gyermekeinket, hogy elvárjuk tőlük, hogy elvégezzenek bizonyos házimunkákat, és ha lehet, akkor az otthon falain kívül is dolgozzanak. Azáltal, hogy megtanítjuk gyermekeinknek a munka értékét, segítünk nekik életük végéig gondoskodni magukról. Korán kell elkezdeni! A férjem azt mondja, hogy az édesapjától kapott legnagyobb ajándék a függetlenség volt –

mondott vagy dicséretre méltó” dolgok eszköze (Hittételek 1:13).

Védelem alatt állunk, ha követjük az élő prófétát. Milyen védelemben részesültetek családként azáltal, hogy követtétek Hinckley elnök tanácsát, miszerint olvassátok a Mormon könyvét? Nemrég kaptam egy üzenetet egy angliai nőtestvértől. Azt írta:

„Az elmúlt évben családom egy olyan apával küszködött, aki úgy döntött, hogy nem jön többé az egyházba. Egész életében tevékeny volt, és püspökségek tagja volt. Szívem az Urat kérdezte, hogy mit tehetnék azért, hogy ne érezek haragot és keserűséget. Egyedül tartok családi esetet a gyermekekkel és imádkozom velük. Miközben a templomban voltam, a felhívás hatására, hogy olvassuk a Mormon könyvet, sugalmazást éreztem arra, hogy ne tartsunk külön szentírásolvasást a gyerekekkel, hanem menjek oda velük és a szentírásokkal a férjemhez, bárhol is legyen

éppen a házban. Így hát, minden este 9:00 órakor elindulunk, hogy megkeressük őt. Ő pedig olvas velünk – először nem így volt, de most már igen. Eljön velünk az egyházba, csatlakozik hozzánk a családi est alkalmával, és beszélget az evangéliumról. A gyermekeim voltak az Úr lábai és elvitték a megváltó szeretet igéjét a férjemhez. Ez hatalmas áldást jelentett a családomnak.”

Táplálni

A harmadik és egyben utolsó irányelv a *gondozás*. Hogy néz ki a gondozás? Milyen érzés? Hogy hangzik? A gondozás úgy néz ki, olyan érzés és úgy hangzik, mint ez a szentírás: „meggyőzéssel, hosszútávúrésszel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel; kedvességgel!” (T&Sz 121:41–42). Hadd osszak meg csupán néhány példát.

Úgy gondolom, hogy a gondozás a szeretettel való fegyelmezéshez hasonlít. Egy fiatal anya megállítja gyermekét, amikor az nem engedelmeskedik neki. Tenyerébe veszi az arcát, és a szemébe nézve így szól: „Figyelj arra, amit mondom!” Meg kell tanítanunk gyermekeinknek, hogy bölcs döntéseket hozzanak, de tetteik következményeit nem törölhetjük el. Ne feledjük, Mennyei Atyánk tervének alapja az önrendelkezés.

Milyen érzés a gondozás? A családokban a tanítás és kapcsolat-

építés legnagyobb része a mindennapos tevékenységek rövid, nem megtervezett pillanataiban történik. Az ebédlőasztal egy olyan hely, ahol kapcsolatba kerülünk egymással; megbeszéljük a napi

eseményeket, meghallgatjuk és biztatjuk egymást, és jókat nevetünk együtt. Tudom, hogy a nevetés megkönnyíti a terheket. Kedves anyák és apák, vezessetek be rendszeres étkezési időt szereteteitekkel!

Befejezitek szülői szerepeteket, mikor gyermekeitek mind felnőnek, és önállóak lesznek? Nem, a helyzet az, hogy soha nem fejeztek be. Hanem mi az örökkévaló családok megteremtésén munkálkodunk. Miközben férjemmel missziót szolgáltunk Angliában, az egyik fiunk meglátogatott minket a családjával. Emlékszem, hogy azt mondta: „Eljöttünk, mert gondozásra volt szükségünk.” A szülő mindig szülő marad. Hát nem ez a legjobb?! Amikor decemberben befejeztem a Mormon könyvét, szeget ütött a fejemben, hogy még Mormon is ezt tanácsolta felnőtt fiának, Moróninak: „Fiam, légy hű Krisztusban... emeljen fel téged Krisztus, és örökké az ő... irgalmának és hosszan tűrésének, és dicsőségének és az örök élet reménységének legyen helye az elmédben” (Moróni 9:25).

Hogy hangzik a gondozás? Néha nehéz az egyszavas válasznál többet kicsikarni egy tizenévesből. Itt egy kérdés, amely tapasztalatom szerint, rendkívül nagy segítséget nyújt ahhoz, hogy ez megváltozzon: „Mi jelenleg a legnagyobb kihívásod vagy mivel küszködsz leginkább?” Ez a kérdés utat nyit a fiataloknak, hogy megosszák velünk érzéseiket. Ha pedig megteszik, akkor csak hallgassuk őket! Ne ítélkezzünk, ne adjunk tanácsokat vagy bármi mást. Csupán figyeljünk oda! Meg fogtok lepődni, hogy milyen kapcsolatok és kötélekek alakulnak ki közöttetek. Püspökök és tanácsosok, ez a kérdés hatékony lehet akkor is, amikor interjút tartotok egyházközségetek fiataljaival.

A gondozás a családi imához hasonlóan hangzik. Édesapámról az egyik legmaradandóbb emlékem az, amikor testvéreimmel együtt letérdeltünk szüleink ágyánál kicsiny szobá-

jukban, és hallottam apát Mennyei Atyánkhoz könyörögni, hogy áldja meg a kórházban fekvő édesanyánkat. Mikor hallottam édesapámat a szívét kiönteni, az segített tudnom, hogy van a mennyekben egy Isten, aki meghallgat. Imádkozzatok gyermekeitek iskolai teljesítményéért, és hogy a nap folyamán oltalom alatt álljanak. Gyermekeink tudják, hogy szeretjük őket, és hogy mit várunk tőlük, ha hallanak bennünket értük imádkozni.

A családok megerősítése

Vezetőkként hogyan erősítitek és támogatjátok azokat a családokat, melyeket szolgáltok? A gondoskodás, védelmezés és gondozás irányelveit ugyanúgy használhatjátok egyházközségi családjaitok megerősítésére.

A vezetők úgy támogatják a szülőket, ha tisztelik őket, nem pedig úgy, hogy átveszik szerepüket egy gyermek életében. Lehetek pártfogóik, lehet hasonló érdeklődési körötök, de fogadjátok el a szülők által megszabott dolgokat. Az egyik anyuka a következőket osztotta meg: „Gyakran úgy tűnt, hogy férjem és én voltunk az utolsó emberek, akikre tizenéves fiaink hallgatni akartak. Fiaim, kortársaik hatására, időnként lejjebb halkították a szülői hangerőt. Hálás vagyok azoknak a bölcs egyházi vezetőknek, akik tanácsokat adtak fiainknak. Soha nem vették át szülői szerepünket. Ők meghallgatták a fiainkat, de a *mi* útmutatásunkat támogatták, és visszairányították őket hozzánk.”

Családokként mindannyiunknak vannak szükségletei. Csupán néhány szívből jövő szót mondanék a gyermekeiket egyedül nevelő édesanyákról. Hadd meséljem el nektek egy ötgyermekes anyuka történetét, akinek fér-

jét a tengeren túlra vezényelték. Így számol be:

„Amikor február elején a férjem távozott, megbízható autóink voltak. Novemberre azonban mindegyik elromlott, és nem tudtunk megjavítani őket. Ugyanebben az időben a tizenhét éves fiam közölte velem, hogy nem szándékozik missziót szolgálni, mivel nem biztos benne, hogy az evangélium igaz. Ha volt valaha olyan időszak az életemben, amelyben szükségem volt a papság áldásaira, akkor ez az volt. Nem emlékszem pontosan minden részletre, hogy mikor és hol, de világosan emlékszem, hogy abban az időszakban több áldást is kaptam figyelmes papságviselőktől. Mindig tudtam, hogy felhívhatom a házitanítóimat, és ők ott lesznek. Egyikük sem tudta megjavítani a kocsit, de tudtak adni számomra papsági áldást, amelyre oly nagy szükségem volt, és találtak valakit, aki megjavította az autót.”

Az odaadó házitanítók megváltoztatták ennek a családnak az életét, és megváltoztathatják minden olyan családét is, ahol egyedülálló szülők vannak, azaz, hogy megismerik őket, elnyerik bizalmukat, és papsági áldást adnak számukra. Püspökök, főpapi csoport vezetői, elderkvórum elnökök! Ezeknek az anyáknak – ahogyan kiváló egyedülálló nőtestvéreinknek is – szükségük van a papság áldásaira az otthonukban!

Hinckley elnök tíz évvel ezelőtt figyelmeztetett a „világ lassú szennyére”, amikor kiadták a kiáltványt. Ez a próféta nyilatkozat újból megerősítette az Úrnak a „családra vonatkozó normá[it], tan[ait] és gyakorlati tanács[ait]”³. A világ ezzel ellentétesen próbálja diktálni a nők és az anyaság szerepeit. Manapság a nőknek azt mondják, hogy jól menő karrierre van szükségük, valamint egy

A vezetők úgy támogatják a szülőket, ha tisztelik őket, nem pedig úgy, hogy átvesszik szerepüket egy gyermek életében.

szervezetre, ahová tartozhatnak, és ha megengedhetik maguknak, akkor gyermekekre is. A tiszteletben álló anyai szerep egyre inkább kimegy a divatból. Hadd tegyem ezt világossá: nem engedhetjük meg a világnak, hogy veszélyeztesse azt, amit mi egy isteni terv következtében kaptunk.

Nőtestvérek, hadd szóljak most közvetlenül hozzátok csupán pár perc erejéig! Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Segítőegyletének tagjaként a mi áldásunk és felelősségünk, hogy gondozzuk és támogassuk a család egységét. Mindenki egy család része, és minden családnak szüksége van erősítésre és védelemre.

Ahhoz, hogy háziasszonnyá váljak, elsősorban édesanyámtól és nagymamámtól kaptam segítséget, majd ezután lakhelyüinktől függően, a különböző egyházközösségekben, a Segítőegylet nőtestvéreitől. Készségekre tettem szert; láttam az örömet, amely abból származik, hogy egy olyan otthont teremtünk, ahol mások is szeretnek ott lenni. 2006. januártól érvényesek az otthont, családot és egyént gazdagító gyűlések és

tevékenységek új irányelvei. Ezek még nagyobb rugalmasságot biztosítanak azért, hogy minden nőtestvér részt vehessen rajtuk. Most pedig, segítőegyleti vezetők, győződjetek meg arról, hogy az általatok tervezett gyűlések és tevékenységek megerősítik minden nőtestvér otthonát!

A családok támogatására szolgáló másik eszköz a látogatótanítás. Remélem, hogy mindegyikötöknek van lehetősége látogatótanítónak lenni. A látogatótanítók nem csak lelkiileg erősítik a nőtestvéreket, de különleges helyet foglalnak el a gondozás és a szükségletek felmérése terén is. Segítőegyleti vezetők, legyetek kezdeményezők a jóléti bizottság gyűlésén, és jelentsétek a látogatótanítók által felismert lelki és fizikai szükségleteket!

Krisztus tiszta szeretete

Azok, akik közületek házások, emlékezzetek vissza! Mi az, ami miatt beleszerettetek házastársatokba? Ha emlékeztek erre, az segít, hogy megbocsátóak legyetek. Mutassátok ki az egymás iránti szereteteteket! Egy felelőség megváltoztathatja férje életét, ha

erősíti férje önbizalmát. Egy férj akár a legszomorúbb napot is felvidíthatja egy egyszerű szóval: „Szeretlek!” Az egyik legnagyobb ajándék, amelyet a szülők gyermekeiknek adhatnak az, ha kimutatják, hogy szeretik egymást.

Az igazlelkű gyermekek felnevelésében szülőkként az a feladatunk, hogy gondoskodjunk, védelmezzünk és gondozunk, és mindezt egyenlő társakként tegyük. Vezetőkként ugyanezt tesszük. Nehéz munkát jelent vezetőnek lenni. Nehéz munkát jelent szülőnek lenni. Elbizonytalanodunk, de mi csak folytatjuk tovább. Úgy gondolom, nagyon sokat tanulunk családjainkban és egyházi szolgálatokon keresztül Krisztus tiszta szeretetéről.

Szülőkként és vezetőkként tovább kell adnunk gyermekeinknek a szeretetet, amelyet Mennyei Atyánktól kaptunk. A Moróni 8:17 azt írja, hogy „telve vagyok jószívúséggel, mely örökké tartó szeretet”. Ehhez adjátok hozzá az Úr szavait: „palástként öltöztetek magatokra a jószívúség kötelékét, amely a tökéletesség és a békesség köteléke” (T&Sz 88:125). Mindnyájatokat arra kérlek, hogy minden tettetekben öltöztetek magatokra a jószívúség palástját, hogy Krisztus tiszta szeretetébe burkoljátok családjaitokat.

Családokként és vezetőkként az Úr áldjon meg benneteket, hogy körbevegyétek szeretteiteket a jószívúség palástjával, hogy mindannyian visszatérhessünk Mennyei Atyánk jelenlétébe, és örökre együtt élhessünk vele. Jézus Krisztus nevében, ámen.

JEGYZETEK

1. Lásd Gordon B. Hinckley, „Örvendeni a szolgálat kiváltságában”, *Világméretű vezetőképző gyűlés*, 2003. június 21., 22. o.
2. „A család: Kiáltvány a világhoz”, *Liabóna*, 2004. okt., 49. o.)
3. “Stand Strong against the Wiles of the World” *Ensign*, 1995., nov., 100. o.

Mennyei otthonok, örökkévaló családok

THOMAS S. MONSON ELNÖK

Első tanácsos az Első Elnökségben

Örökkévaló otthon építése

A lázatos lélekkel képviselem az Első Elnökséget, e gyűlés utolsó beszélőjeként. Inspiráltak és felemeltek bennünket Bednar elder, Perry elder és Parkin nőtestvér szavai. Gondolataink az otthonra és a családra összpontosultak, miközben arra emlékeztettek minket, hogy „az otthon jelenti az igazlelkű élet alapját, és semmilyen más eszköz nem foglalhatja el a helyét, illetve töltheti be annak nélkülözhetetlen szerepeit”¹.

Egy otthon sokkal több, mint egy gerendából, téglából vagy kőből épült ház. Az otthon szeretetből, áldozathozatalból és tiszteletből áll. Felelősek

vagyunk az általunk felépített otthonokért. Bölcsen kell építenünk, hiszen az örökkévalóság nem egy rövid utazás. Lesz majd szélcsend és szél, napfény és árnyék, öröm és bánat. Ám ha igazán megpróbáljuk, akkor otthonunk egy kis mennyország lehet itt a földön. A gondolatok, melyeket kigondolunk, a cselekedetek, amelyeket véghezviszünk, az élet, amelyet élünk nem csupán földi utazásunk sikerére vannak hatással, hanem kijelölik az örökkévaló céljainkhoz vezető utat is.

Néhány utolsó napi szent család édesanyából, édesapából és gyermekekből áll, akik mind otthon vannak, míg mások tanúi voltak egy, majd még egy, és még egy családtagjuk eltávozásának. Előfordul, hogy egy egyedülálló személy alkotja a családot. Bármilyen is legyen az összetétele, a család tovább folytatódik – hiszen a család örökkévaló.

Tanulhatunk a mesterépítéstől – magától az Úrtól. Ő megtanított minket arra, hogyan kell építkeznünk. Kijelentette: „egy... [ház] sem állhat meg, a mely meghasonlik magával” (Máté 12:25). Később így figyelmeztetett: „Íme, az én házam a rend háza... és nem a zűrzavar háza” (T&Sz 132:8).

A Joseph Smith próféta által 1832. december 27-én Kirtlandben, Ohio államban adott kinyilatkoztatásában a Mester ezt tanácsolta:

„Szerveződjetek, készítsetek elő minden szükséges dolgot és alapítsatok meg egy házat, méghozzá az ima házát, a böjtölés házát, a hit házát, a tanulás házát, a dicsőség házát és a rendezettség házát, Isten házát” (T&Sz 88:119; lásd még 109:8).

Hol található bármelyikünk is egy alkalmasabb tervet, amely által bölcsen és helyesen építkézhetne? Egy ilyen ház megfelelné a Máté evangéliumában körvonalazott építési leírásnak, igen, egy „kősziklára” (Máté 7:24, 25; lásd még Lukács 6:48; 3 Nefi 14:24, 25) épített háznak, amely képes ellenállni a csapások esőinek, az ellenség árvizeinek és a kétkedés szeleinek, amelyek mindenütt jelen vannak a mi változó és kihívással teli világunkban.

Egyesek talán megkérdezhetik: „De hát az a kinyilatkoztatás egy templom megépítéséhez nyújtott útmutatást. Ez még ma is érvényes?”

Erre így válaszolnék: „Nem jelentette ki Pál apostol a következőket: »Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?» (1 Korinthusbeliek 3:16).”

Engedjük, hogy az Úr legyen építkezésünk fővállalkozója! Ezután mindannyian alvállalkozók lehetünk, akik a terv egyes létfontosságú részeiért felelősek. Így mindannyian építésszek vagyunk. Saját otthonunk felépítése mellett ránk hárul az a felelősség is, hogy segítsünk Isten földi királyságának felépítésében is azáltal, hogy hit-hűen és hatékonyan szolgálunk az egyházi elhívásainkban. Hadd nyújtsunk

A Mester ezt tanácsolta:
„Szerveződjetek; készítsetek elő minden szükséges dolgot; és alapítsatok meg egy házat, méghozzá az ima házat, a böjtölés házat, a hit házat.”

sak irányelveket Istentől, leckéket az életből, és elgondolkodtató javaslatokat építkezésünk megkezdésekor!

Térdeljetek le imádkozni!

„Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja a te útaidat” (Példabeszédek 3:5–6) – mondta a bölcs Salamon, Dávid fia, Izrael királya.

Ezen, az amerikai kontinensen, Nefi fivére, Jákób, kijelentette: „Szilárd elmével tekintetek Istenre, és rendkívüli hitel imádkoztatok hozzá” (Jákób 3:1).

Ez a menny által sugalmazott tanács úgy érint ma minket, mint kris-

tálytisztá víz a napégette földet. Nyugtalan időszakban élünk.

Csupán néhány nemzedékkel ezelőtt el sem tudták képzelni azt a világot, amelyben most élünk, és azokat a problémákat, amelyek jelen vannak benne. Erkölcstelenség, pornográfia, erőszak, kábítószer és egy sereg más rossz dolog vesz minket körül, melyek a mai társadalmat sújtják. Miénk a kihívás, sőt, a felelősség, hogy ne csupán magunkat tartsuk meg „szeplő nélkül... e világtól” (Jakab 1:27), hanem gyermekeinket és másokat is, akikért felelősséggel tartozunk, biztonságosan átvezessük a mindannyiunkat körülvevő bűn viharos vizein, hogy egy nap

visszatérhessünk Mennyei Atyánkhoz, és vele együtt élhessünk.

Saját családjunk képzése megkívánja a jelenlétünket, az időnket, és a legnagyobb erőfeszítéseinket. Ahhoz, hogy hatékonyak legyünk a képzésünkben, rendíthetetlen példaként kell állnunk a családjunk előtt, és minden családtag számára elérhetőnek kell lennünk, hogy egyenként időt töltsünk velük, valamint tanácsot és irányítást adjunk nekik.

Gyakran úgy érezzük, hogy elhalmoznak minket az előttünk álló feladatok. A segítség azonban mindig kéznél van. Ő, aki ismeri mindegyik gyermekét, válaszolni fog a buzgó és szívből jövő imáinkra, miközben segítséget kérünk az irányításukhoz. Az ilyen ima több problémát old meg, több szenvedést enyhít, több bűnt gátol meg, és nagyobb békét és megele-

gedést hoz az emberi léleknek, mint bármely más dolog.

Mindamellet, hogy szükségünk van ilyesfajta irányításra a saját családjunk számára, olyan pozíciókba vagyunk elhívva, ahol másokért is felelősséggel tartozunk. Püspökként vagy tanácsosként, papsági kvórum- vagy segédszervezeti vezetőként lehetőségek van megváltoztatni mások életét. Vannak olyanok, akik részben egyháztag, vagy kevésbé tevékeny családból származnak; néhányan talán elfordultak a szüleiktől, figyelmen kívül hagyva könyörgésüket és tanácsukat. Tényleg eszközök lehetünk az Úr kezében, hogy megváltoztassuk egy ilyen helyzetben lévő ember életét. Mennyei Atyánk irányítása nélkül azonban nem tudunk mindent megtenni, amire elhívtak bennünket. Az ilyesfajta segítség imán keresztül érkezik.

Egy kiváló amerikai bírát megkérdezték, hogy mit tehetnénk mi, a világ országainak állampolgárai, a bűnözés és a törvényszegés csökkentése, valamint annak érdekében, hogy békét és elégedettséget hozzunk saját magunk és nemzetünk életébe. Átgondoltan azt válaszolta: „Azt javasolnám, hogy térjünk vissza a családi ima régimódi gyakorlatához.”

Ugye milyen hálásak lehetünk, hogy népünk között nem számít régimódi gyakorlatnak a családi ima? Valódi jelentés rejtőzik a gyakran idézett közmondás mögött: „A család, ki együtt imádkozik, együtt is marad.”

Az Úr maga adott utasítást a családi imákra vonatkozóan, amikor azt mondta: „Imádkozzatok családotokban az Atyához, mindig az én ne-

vemben, hogy asszonyaitok és gyermekeitek áldottak lehessenek” (3 Nefi 18:21).

Szülőkként, tanárokként és vezetőkként, bármilyen minőségben is szolgálunk, nem vághatunk neki a halandóságon keresztül vezető várhatóan veszélyes utazásnak mennyei támogatás nélkül, hogy a kapott segítséggel képesek legyünk irányítani azokat, akikért felelősséggel tartozunk.

Amikor családjunkkal együtt és egyénileg Istenhez imádkozunk, tegyük azt hittel és belé vetett bizalommal! Térdeljetez le imádkozni!

Legyetek szolgálatkészek!

Vegyük példaként az Úr életét! A jóság ragyogó fénysugarához volt hasonló Jézus élete, miközben az emberek között szolgált. Erőt hozott a béna ember végtagjainak, látást a vak ember szeméinek, hallást a süket füleinek, és életet a halott ember testének.

Példabeszédei hatalmat prédikálnak. Az irgalmas samaritánus történetével ezt tanította: „Szeresd felebarátodat!” (Lásd Lukács 10:30–35.) A házasságtöréssel rajtakapott nő iránti kedvességével együttérzést tanított. (Lásd János 8:3–11.) A tehetségekről szóló példabeszéddel azt tanította, hogy fejlesszük magunkat és törekedjünk a tökéletességre. (Lásd Máté 25:14–30.) Nagy valószínűséggel azon feladatunkra készített fel minket, hogy örökkévaló családot építsünk.

Mindannyian – legyünk akár papsági vezetők vagy segédszervezeti elhívottak – felelősséggel tartozunk szent elhívásunkért. Elválasztottak minket arra a munkára, amelyre elhívtak bennünket. A Tan és a szövetségek

107:99-ben ezt mondja az Úr: „Most tehát minden ember tanulja meg a kötelességét, és tevékenykedjen abban a hivatalban, amelyre kijelöltetett, teljes szorgalommal.” Amikor segítünk megáldani és megerősíteni azokat, akikért egyházi elhívásainkban felelősséggel tartozunk, akkor tulajdonképpen a családjukat áldjuk és erősítjük meg. Így a családjukban és az egyházi elhívásainkban végzett szolgálatunk örökkévaló következményekkel járhatnak.

Sok évvel ezelőtt püspökként szolgáltam egy több mint ezer egyháztagból álló hatalmas és sokszínű egyházközségben Salt Lake City belvárosában, melynek során számos kihívással kellett szembenéznem.

Egy vasárnap délután telefonhívást kaptam egy, az egyházközségünk területén található drogéria tulajdonosától. Elmondta, hogy aznap reggel egy fiatal fiú jött be az üzletbe, és az ott található automatából fagyaltot vásárolt. Fizetéskor egy borítékból vette ki a pénzt, a borítékot azonban távozáskor otthagyta az üzletben. Amikor a tulajdonos megvizsgálta a borítékot, rájött, hogy az egy böjti felajánlási boríték volt, amelyre a mi egyházközségünk neve és telefonszáma volt rányomtatva. Amikor személyleírást adott nekem a fiúról, azonnal felismertem, hogy ki az – egy fiatal diakónus az egyházközségünkéből, aki egy kevésbé tevékeny családból származott.

Először megdöbbenést és csalódottságot éreztem, hogy az egyik diakónusunk elvett a böjti felajánlási alaptól, melyet a szükségét látók számára gyűjtöttünk, és vasárnap edességet vett azon a pénzen az egyik üzletben. Elhatároztam, hogy meglá-

togom a fiút aznap délután, hogy tanítsak neki az egyház szent pénzalapjáról, és azon feladatáról, hogy összegyűjtse és védelmezze ezen forrásokat.

Miközben az otthona felé tartottam, csendben elmondtam egy imát, irányítást kérve arra, hogy mit mondjak, hogy rendezni tudjam a helyzetet. Megérkeztem és bekopogtattam az ajtón. A fiú édesanyja nyitott ajtót, aki behívott a nappaliba. Habár a szoba alig volt megvilágítva, jól láttam, milyen kicsi és lepusztult volt. A szobában álló néhány bútor kopott volt. Maga az édesanya pedig kimerültnek látszott.

A fia reggeli cselekedetén való felháborodásom azonnal elszállt, amint felismertem, hogy itt van egy család, aki valóban szűkölködik. Sugalmazást éreztem, hogy megkérdezzem az édesanyjától, van-e a házban élelem. Könnyes szemmel bevallotta, hogy nincs. Elmondta, hogy a férje már egy ideje munkanélküli, és nem csupán élelemre van szükségbeesetten szükségük, hanem pénzre is, amellyel kifizethetnék a bérleti díjat, hogy ki ne lakottassák őket a kicsi házból.

Sohasem hoztam fel a böjti felajánlással kapcsolatos ügyet, hiszen felismertem, hogy a fiú valószínűleg szörnyen éhes volt, amikor betért a drogériába. Ehelyett azonnal elintéztam, hogy a család segítséget kapjon, hogy legyen mit enniük, és legyen tető a fejük felett. Továbbá az egyházközség papsági vezetőinek segítségével munkát is találtunk a férj

számára, hogy el tudja tartani a családját a jövőben.

Papsági és segédszervezeti vezetőként jogosultak vagyunk az Úr támogatására elhívásunk felmagasztalásában, valamint feladataink betöltésében. Kérjétek a segítségé-

A családjukban és az egyházi elhívásainkban végzett szolgálatunk örökkévaló következményekkel járhatnak.

gét! Amikor pedig sugalmazást kaptok, kövessétek irányítását, hogy tudjátok, hova menjétek, kit látogassatok meg, mit mondjatok és hogyan mondjátok azt. Hosszasan gondolkodhatunk egy szándékon, ám csak akkor áldjuk meg az emberek életét, ha cselekszünk is azon szándék szerint.

Legyünk hűséges pásztoraik azoknak, akikért felelősséggel tartozunk. John Milton így ír a „Lycidas” című versében: „Az éhes bárányok felnéznek, s nem kapnak enni” (125. sor). Az Úr azt mondta Ezékiel prófétának: „Jaj Izráel pásztoraiknak, a kik... a nyájat nem legeltet[ik]” (Ezékiel 34:2–3).

A mi felelősségünk, hogy gondoskodjunk a nyájáról, hiszen mindenhol találunk értékes juhokat, fiatal bárá-

nyokat – otthon, a saját családjukban, a tágabbi családi körünk otthonaiban, valamint az egyházi elhívásainkban. Jézus a mi Példaképünk. Ezt mondta: „Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet” (János 10:14). A mi felelősségünk, hogy pásztorkodjunk! Mindannyian legyünk szolgálatkészek!

Nyújtatok segítséget!

Az élet ösvényén való utazás során lesznek sebesültek. Egyesek eltávoznak az örök élethez vezető útjelzésektől, majd felfedezik, hogy a választott kitérő végül zsákutcába vezet. A közőny, a gondatlanság, az önzés és a bűn mind magas vámot szednek az emberi életekben. Vannak, akik megmagyarázhatatlan okokból egy másik dobos ütemére menetelnek, és csak később tudják meg, hogy a bánat és a szenvedés hamelini Patkányfogóját követték.

1995-ben az Első Elnökség felfigyelt azokra, akik eltévelyedtek Krisztus nyájától, és kiadott egy különleges nyilatkozatot „Felhívás a visszajövetelre” címmel. Az üzenet a következő kérest tartalmazta:

„Azoknak közületek, akik valamilyen oknál fogva az egyház ölelő karjaiban kívül vannak, azt mondjuk, gyertek vissza! Felhívunk titeket, hogy térjete vissza és részesüljete abban a boldogságban, melyet már egyszer megtapasztaltatek! Sok olyan emberrel találkoztatek majd, akik kitárt karral üdvözölne bennetete, segítenek titeket, és vigaszt nyújtanak nektek.

Az egyháznak szüksége van az erőtökre, szeretetetekre, hűségekre és

odaadásotokra. Meghatározott és biztos út vezet vissza ahhoz, hogy egy személy újra elnyerje az egyháztagság összes áldását, mi pedig készen állunk arra, hogy befogadjuk mindazokat, akik ezt kívánják tenni.”

Talán egy gyakran felidézett jelenet közelebb hozza azon személyes lehetőségeket, hogy segítséget nyújtatek. Tekintsük bele egy család életébe, ahol egy Jack nevű fiú él. Jack, életének korai szakaszában, komoly vitákba keveredett az édesapjával.

val. Tizenhét éves korában, egy nap, nagyon hevesen összevitakoztatek. Jack azt mondta az apjának: „Ez volt az utolsó csepp a pohárban! Elmegyek hazulról, és soha többé nem jövök vissza!” Bement a szobájába és összecsomagolt. Az édesanyja könyörgött, hogy maradjon, de ő túl mérges volt, hogy figyeljen rá. Otthagya síró édesanyját az ajtóban állva.

Átment az udvaron, már majdnem kiment a kapun, amikor meghallotta, hogy az apja utána kiált: „Jack, tudom, hogy nagy részben az én hibám, hogy

elmész. Ezért a bocsánatodat kérem! Szeretném, ha tudnád, hogy ha bármikor haza akarsz jönni, akkor mindig szívesen látunk. És én megpróbálok jobb édesapád lenni. Szeretném, ha tudnád, hogy szeretlek, és mindig szeretni foglak.”

Jack nem szólt semmit, hanem elment a buszállomásra és vett egy jegyet egy távoli helyre. Miközben a buszon ülve figyelte, hogyan távolodik, gondolatai édesapja szavaira terelődtek. Kezdtt rádöbenni, mekkora bátorságra, mekkora szeretetre volt szükség ahhoz, hogy az édesapja ki

mondja azokat a szavakat. Apa bocsánatot kért. Visszahívta őt, és búcsúszavai ott visszhangoztatek a nyári levegőben: „Szeretlek téged.”

Jack tudta, hogy neki kell megtennie a következő lépést.

Felismerte, hogy az egyetlen módja annak, hogy megbékéljen magával, az, ha ugyanolyan érettséget, jószágot és szeretetet tanúsít, mint amelyet az apja mutatott iránta. Jack leszállt a buszról. Vásárolt egy jegyet visszafelé és hazautazott.

Nem sokkal éjjél után érkezett meg, bement a házba és felkapcsolta a villanyt. Az apja, fejét lehajtván, ott ült egy hintaszékben. Ahogy feltekintett és meglátta Jacket, felállt a székből és egymás karjaiba borultatek. Jack később ezt mondta: „Az otthon töltött utolsó éveimet életem legboldogabb éveik között tartom számon!”

Itt volt egy apa, aki legyőzve a haragját és a büszkeségét, kinyújtotta karját, hogy megmentse a fiát, mielőtt az egyikévé vált volna az elvesztett lelkek hatalmas seregének,

Legyünk hűséges pásztorai azoknak, akikért felelősséggel tartozunk.

melyek az összetört családokból és szétzilált otthonokból származtak. A szeretet volt az összekötő szál, a gyógyító balzsam; az a szeretet, melyet oly gyakran érzünk, ám oly ritkán fejezünk ki.

Sinai hegyéről dübörög a fülünkbe: „Tiszteld atyádat és anyádat!” (2 Mózes 20:12) Később, ugyanez az Isten elrendelte: „Éljetek együtt szeretetben!” (T&Sz 42:45)

Követni az Úr tervét

Térdeljenek le imádkozni! Legyetek szolgálatkészek! Nyújtsatok segítséget! Mindegyik elengedhetetlen része Isten tervrajzának, mely által házból otthonot, otthonból pedig mennyországot teremt.

Az egyensúly kulcsfontosságú az otthonunkban, valamint az egyházi elhívásainkban végzett szent és komoly feladataink elvégzése során. Bölcsen, sugalmazás útján és józan ítélőképességgel kell gondoskodnunk a családkról és betöltenünk az egyházi elhívásainkat, hiszen mindkettő létfontosságú. Nem hanyagolhatjuk el a családkunkat! Nem szabad elhanyagolnunk az egyházi elhívásainkat!

Ügyesen építkezzünk, ne kapkodjunk el, és kövessük az Úr tervrajzát! És akkor az Úr, építkezésünk felügyelője, azt mondhatja nekünk, amit Salamonnak, egy másik kor építésének mondott, amikor megjelent neki: „Megszenteltem e házat, a melyet építettél, abba helyezettvén az én neve-

met mindörökké, és ott lesznek az én szemeim, és az én szívem mindenkor.” (1 Királyok 9:3) Mennyei otthonunk és örökkévaló családkunk lesz akkor, és képesek leszünk segíteni, erősíteni és megáldani mások családját is.

Alázattal és őszintén imádkozom, hogy mindannyian részesüljünk ebben az áldásban. Jézus Krisztus nevében, amen.

JEGYZET

1. Első elnökségi levél, 1999. feb. 11.

A CSALÁD

KIÁLTVÁNY A VILÁGHOZ

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA ELSŐ ELNÖKSÉGE ÉS A TIZENKÉT APOSTOL TANÁCSA

*M*I, AZ UTOLSÓ NAPOK Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében.

MINDEN EMBERI LÉNY – férfi és nő – Isten képmására teremtetett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén halandó élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.

A HALANDÓ ÉLET előtti birodalomban a lélekfiak és a lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istenet és hódoltak Neki, valamint elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhessenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örököseiként elérjék isteni rendeltetésüket. A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelékek a síron túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára azt, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.

AZ ELSŐ PARANCSOLAT, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer, mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemző erő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.

KIJELENTJÜK, hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. Megerősítjük az élet szent voltát, és Isten örökkévaló tervében játszott fontos szerepét.

MIND A FÉRJNEK, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. „Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]” (Zsolt. 127:3). A szülők szent kötelessége, hogy

gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, arra tanítják őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmeskedő állampolgárok legyenek. A férjek és feleségek – anyák és apák – felelni fognak Isten előtt ezen kötelezettségek teljesítéséért.

A CSALÁDOT Isten rendelte el. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják a házassági fogadalmakat. Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn. Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást ezen feladatok ellátásában. Fogyatékoság, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.

FIGYELMEZTETJÜK azokat az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségeit, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mindezért felelni fognak Isten előtt. Továbbá felhívjuk a figyelmet arra is, hogy a családok széthullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre.

FELHÍVJUK mindenhol a felelős polgárokat és kormánytisztviselőket, hogy támogassák azokat a lépéseket, melyek célja a családnak mint a társadalom alapegységének a fenntartása és megerősítése.

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

HUNGARIAN

